

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Patrycja Kotlarska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego,
w sprawie **A. L.**

skazanej z art. 56 § 2 kks,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 21 lutego 2019 r.,

kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego
na niekorzyść skazanej

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt IV Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 18 listopada 2016 r., sygn. akt II K [...],

**umarza postępowanie kasacyjne, a wydatkami z nim związanymi
obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

A. L. została oskarżona o to, że:

„I. podała nieprawdę oraz dane niezgodne ze stanem rzeczywistym w deklaracjach na podatek od towarów i usług wg wzoru VAT – 7 za poszczególne miesiące okresu od grudnia 2009 r. do stycznia 2011 r., bez m-ca sierpnia 2010 r., złożonych w Urzędzie Skarbowym w G. w okresie od 25 stycznia 2010 r. do 24 lutego 2011 r. co do kwoty dostaw, nabyć, wysokości należnego i naliczonego podatku VAT

oraz kwoty nadwyżki podatku naliczonego nad należnym do przeniesienia na miesiąc następny i wprowadzając w błąd organu podatkowego – w konsekwencji spowodowała uszczuplenie w podatku od towarów i usług za miesiące grudzień 2009 r., styczeń, luty, marzec, czerwiec, lipiec, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2010 r., styczeń 2011 r., w łącznej kwocie 66900 zł, obejmującej podatek VAT do wpłaty za m-ce styczeń, luty, lipiec, wrzesień, listopad 2010 r. na łączną kwotę 40.051 zł oraz nienależny zwrot nadwyżki podatku naliczonego nad należnym za miesiące: grudzień 2009 r., styczeń, marzec, czerwiec, październik, grudzień 2010 r., styczeń 2011 r. w łącznej kwocie 26.849 zł, tj. zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z § 1 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 76 § 2 k.k.s. w zw. z § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.;

II. podała nieprawdę w zeznaniu o wysokości uzyskanego przychodu, wysokości dokonanych odliczeń i należnego ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych wg wzoru PIT – 28 za rok 2009, złożonym 2 lutego 2010 r. w Urzędzie Skarbowym w G., co do wysokości uzyskanego przychodu z pozarolniczej działalności i nie zawiadomiła w terminie do 20 stycznia 2010 r. Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. o utracie z dniem 1 stycznia 2010 r. warunków do opodatkowania ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych, a tym samym o obowiązku zaprowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów i opłacania podatku dochodowego na zasadach ogólnych – w konsekwencji spowodowała uszczuplenie w podatku dochodowym od osób fizycznych za rok 2010 w kwocie 11.176 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z § 1 k.k.s.;

III. podała nieprawdę w zeznaniu o wysokości uzyskanego przychodu, wysokości dokonanych odliczeń i należnego ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych wg wzoru PIT – 28 za rok 2010, złożonym 1 lutego 2011 r. w Urzędzie Skarbowym w G., co do wysokości uzyskanego przychodu z pozarolniczej działalności i nie zawiadomiła w terminie do 20 stycznia 2010 r. Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. o utracie z dniem 1 stycznia 2010 r. warunków do opodatkowania ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych, a tym samym o obowiązku zaprowadzenia

podatkowej księgi przychodów i rozchodów i opłacania podatku dochodowego na zasadach ogólnych – w konsekwencji spowodowała uszczuplenie w podatku dochodowym od osób fizycznych za rok 2010 w kwocie 11.176 zł,
tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z § 1 k.k.s.”

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 18 listopada 2016 r., sygn. II K [...],

I. oskarżoną A. L. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie I. części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył jej karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 70 zł każda,

II. oskarżoną A. L. uznał za winną popełnienia zarzuczanych jej czynów opisanych w punktach II. i III. części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 i 4 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. wymierzył jej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej w punkcie II. części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby roku,

IV. na podstawie art. 41 § 2 i § 4 pkt 1 k.k.s. orzekł wobec oskarżonej obowiązek uiszczenia na rzecz Urzędu Skarbowego w G. uszczuplonej należności:
- za czyn opisany w punkcie II. części wstępnej wyroku w kwocie 11.831 zł,
- za czyn opisany w punkcie III. części wstępnej wyroku w kwocie 11.176 zł,
w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku.

Apelację od tego orzeczenia wniósł Naczelnik Urzędu Skarbowego w G., zarzucając:

„1) że wymierzona kara grzywny za przestępstwa skarbowe opisane w pkt. I. wyroku, tj. w wysokości 50 stawek dziennych po 70 zł każda jest rażąco niewspółmiernie niska do okoliczności popełnionego przez oskarżoną czynu oraz stopnia zawinienia,

2) że wymierzona za przestępstwa opisane w pkt. II. i III. wyroku kara 3 miesięcy pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmiernie niska do okoliczności w jakich oskarżona popełniła czyny i stopnia jej zawinienia,

3) obrazę prawa materialnego, tj. art. 41 § 3 i 4 k.k.s. poprzez warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności na okres próby roku z jednoczesnym orzeczeniem obowiązku uiszczenia na rzecz Urzędu Skarbowego w G. uszczuplonej należności w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku”.

W konkluzji autor środka odwoławczego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

„a) wymierzenie za przestępstwa skarbowe:

1) opisane w pkt. I. wyroku kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 70 zł każda,

2) opisane w pkt. II i III. wyroku kary 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b) warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat,

c) orzeczenie wobec oskarżonej obowiązku uiszczenia na rzecz Urzędu Skarbowego w G. uszczuplonych należności publicznoprawnych objętych czynami opisanymi w pkt. II. i III. wyroku w terminie 18 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku”.

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 7 marca 2017 r., sygn. IV Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Wyrok ten, w całości, zaskarżył kasacją na niekorzyść A. L. Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., polegające na nienależytym rozpoznaniu podniesionego przez oskarżyciela publicznego w apelacji zarzutu, dotyczącego obrazy przepisu prawa materialnego, tj. art. 41 § 3 i 4 k.k.s., przez zobowiązanie A. L. do uiszczenia na rzecz Urzędu Skarbowego w G. uszczuplonej należności publicznoprawnej z tytułu popełnienia czynów opisanych w pkt. II. i III. części wstępnej wyroku Sądu pierwszej instancji, w kwotach: 11 831 zł i 11 176 zł, w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku, podczas gdy czasokres próby na jaki zawieszono na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. art. 70 § 1 k.k. (tak w oryginale – uwaga SN) orzeczona wobec skazanej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z tytułu popełnienia przypisanych jej występków karnoskarbowych wynosił rok, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wadliwego, bowiem wydanego z naruszeniem

art. 41 § 2 i § 4 pkt k.k.s. (tak w oryginale – uwaga SN) w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. i art. 72 k.k. orzeczenia Sądu pierwszej instancji przez zakresienia terminu obowiązków na czas dłuższy niż okres próby.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w L..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego została skonstruowana w dość osobliwy sposób, ponieważ z jednej strony deklaruje on zaskarżenie wyroku w całości, a więc również w zakresie czynu opisanego w punkcie pierwszym utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w G., ale zarzutem obejmuje tylko czyny opisane w punktach drugim i trzecim części dyspozytywnej, objętych skazaniem oraz wymiarem kary uwidocznionym w punkcie drugim tego wyroku, zarzucając obrazę przepisów postępowania, by w uzasadnieniu skupić się przede wszystkim na rozważaniu obrazy przepisu prawa materialnego, który w zarzucie kasacji znalazł się jedynie jako przedmiot uchybienia procesowego Sądu *ad quem*.

Jako że zarzut kasacji w ogóle nie dotyczy czynu opisanego w punkcie pierwszym utrzymanego w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji, Sąd Najwyższy nie mógł obejmować oceną zasadności rozstrzygnięcia w nim zawartego i ograniczył badanie wyroku Sądu odwoławczego przez pryzmat zarzutu wyartykułowanego w rozpoznawanej kasacji.

W wyniku tego procesu okazało się, że skazanie opisane w punkcie II. wyroku Sądu pierwszej instancji uległo zatarciu. Wyrok Sądu odwoławczego bowiem został wydany w dniu 7 marca 2017 r. Wyrokiem tym utrzymano w mocy m.in. skazanie A. L. za czyny kwalifikowane z art. 56 § 2 k.k.s., za które wymierzono karę 3 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawieszając jej wykonanie na roczny okres próby. Upłynął on z dniem 7 marca 2018 r. Z uwagi na to, że zgodnie z art. 76 § 1 k.k., który ma odpowiednie zastosowanie do przestępstw skarbowych (art. 20 § 2 k.k.s.), skazanie ulega zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby, z dniem 7 września 2018 r. nastąpiło zatarcie tego skazania.

W zaistniałej sytuacji, kierując się nakazem wynikającym z brzmienia art. 529 k.p.k. (*a contrario*), Sąd Najwyższy umorzył postępowanie kasacyjne w tej sprawie.